

SERRA

D'OR

736 ABRIL 2021 • 6,10 €

90 ANYS DE LA SEGONA REPÚBLICA

Joan Esculies - Teresa Abelló - Jordi Casassas Ymbert

Mercè Ibarz, la llibertat creativa

Marta Nadal

El «boom» de les microeditorials

Manuel Llanas

Si van caure els romans...

Frederic Ribas

Shakespeare i els seus propietaris

Albert Beorlegui i Tous

Nèstor Luján, un periodista valent

Jaume Fabre

Antonio Vivaldi: el mite i l'enigma

Xavier Chavarria

Marta Esteban. La producció de cinema com un art

Pere Vall Karsunke

Lola Badia, qui fruit ne sap collir

Albert Soler

Recuperar Gaziol

Manuel Llanas (ed.)

Gaziol. Obra dispersa

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona, 2020.

De la mà del filòleg i professor universitari Manuel Llanas se'ns ofereix aquesta recopilació de textos de l'intel·lectual i periodista Agustí Calvet, Gaziol. Amb una gran sobrietat i una presentació mínima, explica al lector els elements clau per entendre aquesta proposta, com la confusió que va poder generar l'edició pòstuma i mal anomenada *Obra catalana completa* de l'editorial Selecta (1970), que no era realment l'edició completa de l'obra del nostre periodista. Ara sabem que hi ha més escrits que s'havien perdut fruit de la dispersió i de les circumstàncies. El conjunt de textos que Llanas presenta abracen de 1918 a 1964 i són en català, castellà i francès. L'elecció de l'idioma responia als diversos mitjans en què col·laborava i molt sovint a la ciutat en què van veure la llum. Les vicissituds de la vida professional de l'intel·lectual també s'hi veuen reflectides. A més, en aquestes més de dues-centes pàgines hi ha diversos gèneres: conferències, entrevistes, traduccions... un total de vint-i-vuit textos, entre els quals una justificació personal i una crítica feroç al diari on treballava. Ja fa uns anys que ha començat la recuperació de Gaziol com a pensador i periodista. I Llanas hi ha intervingut d'una manera decisiva. Actualment, Gaziol és considerat un dels primers periodistes «moderns» de l'Estat espanyol i el primer a donar una òptica internacional als seus escrits. En aquest sentit, és molt revelador el capítol «La premsa diària espanyola» (1942), en què estudia l'estat de la premsa a Espanya, fruit d'un gasetillisme endèmic. Defensa la necessitat d'aconseguir l'autèntica professionalitat per al periodista i per a l'empresa de comunicació. Hi podem entreveure el caràcter decidit, seriós i compromès que havia adoptat com a estil de vida i de treball. No es limitava a deixar anar notícies, sinó que, com a bon intel·lectual, oferia una manera d'interpretar-les, una opinió... Havia fet de l'estudi una eina indispensable.— G.O. de L.B.